

'AB kağıttan bir kaplan gibi...'

DR. NIKOLAUS
BRAUNS

Aslına bakarsanız, Avrupa Birliği Almanya'da gerçek bir tartışma konusu değil. Almanya nüfusunun çoğu hâlâ kendini Alman olarak tanımlıyor, Avrupalı olarak değil. Avrupa'dan söz edildiğinde ise, buna daha ziyade kültürel bir anlam yükleniyor. 'Avrupalı olmak', kültür ve medeniyet olarak Doğu'dan ve Güney'den, ABD'den ve İslam'dan üstün olmak gibi algılanıyor. Bu bir yanıyla ABD'nin 'teröre karşı savaş'

doktrinine karşı olmak, fakat aynı zamanda Avrupa'nın ya da Almanların Balkanlar'da 'insan hakları' adına yürüttüğü savaşı desteklemek anlamına geliyor.

İşçilerin çoğu Avrupa Birliği'ne karşı; çünkü Doğu Avrupa'dan yeni üye ülkelere sınırları açıyor ve bu da ucuz işgücünün maaşları düşürmesi anlamına geliyor. Sosyal Demokrat Parti'nin eski başkanı ve şimdi 'Die Linke' adlı parlamento grubunun lideri olan meşhur Oskar Lafontaine, geçtiğimiz yıl kendi gibi meşhur olan bir konuşma yapmış ve, "Ucuza çalışan yabancı işçiler, Alman aile babalarının işlerini alıyor," demişti. Pek çok Alman Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne katılmasına karşı çıkarken, ucuz işgücünün kendi maaşlarını düşüreceği korkusuyla hareket ediyor. Bu nedenle, sınırların göçmenlere kapatılması çağrısı yapan

reformist veya sağcı politikacılar ile sendika liderlerine karşı, göçmen işçiler ve Doğu Avrupa ülkeleri de dahil olmak üzere tüm Avrupa'da eşit ücret için hep birlikte mücadele etme gereğini vurgulamalıyız.

Avrupa Birliği, Almanların çoğu tarafından taa Brüksel'deki soyut ve bürokratik bir aygıt olarak algılanıyor. İnsanlar, Avrupa Parlamentosu'nun kendi kaderleri üzerinde ciddi bir etkisi olamayacağı kanaatinde; çünkü gerçek iktidar Avrupa Konseyi ve ulusal parlamentoların -ve elbette dev şirketlerin yönetim kurullarının- elinde. İnsanların bu tavrı Avrupa Parlamentosu seçimlerinde de kendini gösteriyor; 2004 Avrupa Parlamentosu seçimlerinde Alman seçmenlerin sadece yüzde 43'ü oy kullandı. Bu oran 1999'da da yüzde 45.2 düzeyindeydi.

'Huzur evine benziyor'

Siyasi partiler için bile durum böyle; Avrupa Parlamentosu'nu yaşlı devlet adamlarının gönderildiği bir 'huzur evi' gibi algılıyorlar.

Esasen Avrupa Birliği sıradan insanların günlük yaşamını çok da etkilemiyor. Almanlara Avrupa Topluluğu ve Avrupa Birliği'ne girmek isteyip istemedikleri ya da avro kullanma konusundaki fikirleri hiç sorulmadı. Oysa Fransa ve diğer bazı Avrupa ülkelerinde vatandaşlar ortak para birimine geçiş ya da Avrupa Anayasası üzerine oy kullandı; Almanya'da tüm bu konularda yetkili karar mercii parlamentoydu. Ve mesela küçük bir azınlık güçlü Alman

Markı'ndan vazgeçmeye karşı çıkarken, parlamentonun ezici çoğunluğu yeni para birimi avro lehinde oy kullandı.

Almanya, ekonomik ve askeri gücüne bağlı olarak, Fransa'yla birlikte Avrupa Birliği'nin egemen gücüdür. Bu, Avrupa Birliği'nin Almanya üzerinde, Türkiye ya da yeni Doğu Avrupa ülkelerine yapıldığı gibi, yasalarını değiştirmesi yönünde bir baskı uygulayamadığı anlamına geliyor. Tam tersine, Alman sermayesi Avrupa'ya kendi isteklerini dayatıyor.

Fransız ve Hollandalıların Avrupa Anayasası'na 'Hayır' oyu vermesi sayesinde, Avrupa yasal sürecinde şimdilik bir dizi neo-liberal uygulamayı gerçekleştiremediler. Öte yandan, bugün Alman işçileri yaygın bir işsizlikten mustarip; posta hizmetleri, enerji ve demiryolu gibi belli başlı kamu işletmeleri özelleştirildi. Fakat bunun sorumlusu Avrupa Birliği'nden ziyade, kapitalist sistemin kendi iç mantığı...

Bu büyük şirketlerin, bürokratların ve generallerin Avrupa Birliği, Alman işçilerine ve gençliğe hiçbir şey veremez. Çoğu sendikaların, Yeşillerin ve reformist partilerin yaptığı gibi, daha 'iyi', daha 'sosyal', daha 'feminist' ve daha 'ekolojist' bir Avrupa Birliği çağrısında bulunmak, beyhude bir çabadır. Avrupa Birliği'ni parçalama ve Avrupa sosyalist devletler birliğini inşa etme hedefiyle, uluslararası sınıf mücadelesini yükseltmekten başka çıkış yolumuz yoktur...

N. Brauns, akademik çalışmalarının yanı sıra Almanya'daki sol gazete Junge Welt'te yazıyor.

Kaçak işçi çalıştırmak *balдан* tatlı

SUPHI TOPRAK

Yeni dünya jargonu ile, 'demokrasi' getirmek için, Afganistan, Irak, Kongo başta olmak üzere dünyanın bir çok ülkesine asker yollayan AB, bu 'demokratik' söylemleri ciddiye alıp AB ülkelerine gelenlerden ise son derece rahatsız oluyor. Demokrasi AB için sadece bir sömürge süslemesi. Demokrasi anlayışı, söz konusu göçmenler ve mülteciler olunca bir lüks haline dönüşüyor. Ülke şartları, göçmenlerin isteklerini yerine getirecek durumda değil. Topu, tüfeği, askeri, firmaları zorla dünyaya dolmuş iken, bir çok hayati riski göze alarak, bazen denizleri, bazen dağları, bazen sınırda ateş açılma riskini yani ölümü yaşam adına kabullenip, kilometrelerce öteye Avrupa'ya gelenler, umduklarının dışında ülkelerle karşılaşılıyorlar.

AB ülkelerinde genel bir göçmen ve mülteci yasası yok. Bu nedenle, yasal olarak göçmenler çok farklı şartlarda yaşayabiliyor AB'nin ortak mülteci noktasını oluşturan bir kavrayış da mevcut tabii; ilk olarak, mültecileri kendi sınırları dışında tutmak! Fransa bir ara kendisine mültecilik için başvuranları Afrika'nın ortasındaki sömürgesine yolluyordu; açıklaması çok basitti: "Orası da Fransa toprakları!.."

AB kendisini duvarlarla, kamplarla dünyanın fakir bölgelerinden ayırmak istiyor. Afrika'dan gelen mültecileri, Kuzey Afrika'da kurulmuş mülteci kamplarında toplatıp, ondan sonra akıbetlerine karar vermek istiyor AB. Dünyaya sözde 'özgürlük' vaat edenler, kendi çevrelerine

kalın duvarlar örüyor.

Almanya içinde, iş ve işçi bulma kurumlarında bir genel kural vardır: İşe ilk önce Alman vatandaşı, daha sonra AB ülkelerinden gelenler, daha sonra da diğer ülkelerden gelenlere öncelik tanınır. Göçmenler AB'nin düşük ücretli iş gücünü oluşturur. Senelerce AB ülkelerinde kalıp, çalışma izni olmadığı için, kaçak çalışmak zorunda kalanların durumu daha da vahimdir. Çalıştıkları yerlerden paraları

alacakları belli bile değilken, aldıkları ücret ve çalışma şartları, en düşük ücret, en ağır şart olarak karşımıza çıkar.

AB genelinde şu an milyonlarla anılan kaçak işçi dolu. Kaçak ve ucuz!.. AB diğer ülkelerin hem 'kaliteli' iş gücünü, ihtiyaçları ölçüsünde kendi ülkelerine getirirken, hem de ucuz işçilerden faydalanıyor. Ekonomik alanda üretici olan işçileri diğer ülkelerden getirip, bunlar üzerinden kârını artırmayı (daha fazla sömürmeyi) beceren AB ülkeleri

işçi ücretlerini sürekli düşürüyor.

Akademik alanda 'yüksek vasıflı' eleman eksiklerini de emperyalizme bağımlı ülkelerden gidermeye çalışıyorlar; buna yönelik yasalar çıkarılıyor; gelen ucuz işgücünü de kendi ülkelerindeki 'vasıflı' elemanlara karşı koz olarak kullanıyorlar.

Böylelikle, işçiler arasındaki birlik baştan engelleniyor; hem daha ucuz, hem de bölünmüş bir iş gücü yaratılıyor...

S. Toprak, Almanya'da temizlik işçisi.

Türkiye'den gelenlerin hali...

Türkiye'den gelen göçmeler, Avrupa'da yaşayan tüm göçmenlerin önemli bir oranını oluşturuyor. 60'larda ve 70'lerde iş göcünü ağırlıklı olarak oluştururken, 80 darbesi ile birlikte siyasi mültecilik daha ağırlıklı hale geldi. Yaşadıkları yerlerde üye sayıları binlerle ifade edilen dernekler açan örgütler, daha sonraları bu kitleyi büyük ölçüde kaybetti. Kürt mültecilerin sayısının 80'lerin ortalarından itibaren sürekli artması ile birlikte, göçmen profili de değişmeye başladı.

Öte yandan, Türkiye'deki her siyasi akımın Avrupa'da daha tutucu bir tabanı oluştu. Göçmenliktendir belki, kaybolacağım korkusu, elindekilerine daha sıkı sarılma ihtiyacını doğuruyor bir çoğunda; aslında bıraktığı yerdekiler, 40 defa değişmişken, kendileri 30 sene öncesinin aynısı olarak kalma çabasında. Türk özel televizyonlarının Avrupa'da da yayına başlamasıyla beraber, Türkiye'deki olayları son derece yakından takip eden bir göçmen profili oluştu. Avrupa, Rize'de, Kayseri'de, Ankara'da yaşamaya çalışanlarla dolu. Trabzonlular kahvesini de görmek mümkün, 30 senedir Almanca bilmeden güzel güzel yaşayanını da.

Fransa'daki gibi gettolarda yoğunlaşan Arap nüfusun benzeri Almanya'da yok. Berlin'de özellikle Türkiye'den gelen göçmenlerin yoğun olduğu bölge Kreuzberg haricinde, yabancıların çok yoğun biriktiği bir semt yok. - tabii ki kira

fiyatlarının düşük olduğu bölgelerde, gelir düzeyi en düşük olanlar oturur. Bunu her şehirde görmek mümkündür - Berlin Kreuzberg'te üç hafta önce 200'den fazla göçmen genç polislere saldırdı, sokak çatışmaları yaşandı. Göçmenler, kendilerine karşı yükseltelen ırkçı politikalara karşı tepkisini, ancak bir bölgede yoğunlaşabildiklerinde ortaya koyabiliyor.

Avrupa'da Türkiye'den gelmiş işçilerin, sermaye birimlerini küçük ölçekli iş kurmaya yönelttiği görülüyor. Daha önceleri bu ağırlıklı olarak Türkiye'den ev ve arsa almaya yönelikti.

Türkiye'den gelenlerin oluşturmuş olduğu sermayenin önemli bir kısmı da yeşil sermayeye aktı. Yüzde 100 kâr oranı vaadi ile, sermaye toplayanlardan yüzde 100 hayal kırıklıkları geri döndü; yıllarca çalışılıp biriktirilen paraların uçup gitmesi ve Recep Tayyip Erdoğan'ın, "Bana mı sordunuz?!" azarı... Kendisinin de aynı geleneğin üstünde oturduğu, siyasi iktidarını yurtdışında çalışan emekçilerin parasıyla kurduğunu RTE unuttu tabii. "İslamcı tabana olan haktır," demekten öte, emekçilerin din ile kandırıldığını, rezil koşullarda çalışan zavallı insanların paralarının hortumlandığını görmek gerekir. Camiler hâlâ yeşil sermayenin şubeleri gibi çalışıyor. Parası olanın kapılarını aşındırıyorlar, emekçilerin hamisi olduklarını söylüyorlar, "Müslüman Müslümanla kardeştir" deyip paraları 'abi'lere topluyorlar ve nihayet hakkını soranları azarlıyorlar.